

หัวใจ ปฐพี

แม้ว่าเขาจะอุทิศชีวิตให้กับผืนป่า
แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า
หัวใจโยเยหาเธอผู้เป็นปรบักษ์

ปิ่นเพชร

หัวใจปฐพี

Example

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ สั ก ษ ี

หัวใจปฐพี

ปิ่นเพชร

เขียน

Example

หัวใจปฐพี
ผู้เขียน ปิ่นเพชร
สำนักพิมพ์อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕,
๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๓๗
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ
ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ว่าวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ.
ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-0181-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์
บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
บรรณาธิการ กัทริยา จินตไพจิตร
ศิลปินกรรมผู้ออกแบบปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คำนำสำนักพิมพ์

“Love Square ชวนคุณหยุดพัก มาเติมรักให้เต็มใจ”

ในเรื่องนี้ผู้เขียนก็ได้สะกิดใจเราให้ระลึกถึงความสำคัญของผืนป่าในประเทศไทยผ่านทางพสุและภริษา เจ้าหน้าที่หน่วยเฉพาะกิจแห่งกรมอุทยาน ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาและปกป้องป่าไม้อำเภอดีดราบเท่าชีวิต ทว่าภารกิจในการปกป้องอุทยานภูสรวงก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อตัวการร้ายที่หวังจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากป่าบีบให้พวกเขาต้องเลือกระหว่างความถูกต้องและคนที่เขารัก!

หัวใจ/ฐิติ เป็นอีกผลงานหนึ่งของปิ่นเพชร นักเขียนผู้มีความมุ่งมั่นในการฝากผลงานที่ไม่เพียงให้ความสนุก แต่ยังให้แง่คิดแก่คนอ่านด้วย

สำนักพิมพ์อรุณ

ตุลาคม ๒๕๕๗

คำนำผู้เขียน

จุดเริ่มต้นในการพล็อตงานของผู้เขียนคือเรื่อง *คู่เดือด* เพราะว่าเป็นตอนนั้น ภาพพจน์ของข้าราชการไม่ค่อยดีนัก จึงอยากทำเรื่องที่จะช่วยให้คนเข้าใจข้าราชการ และเข้าใจว่าสังคมเราไม่วากุ่มไหน อาชีพอะไร ก็มีทั้งคนดีและไม่ดี และตอนนี้ก็มาถึง *หัวใจสุทธิ* ซึ่งมีพระเอกสองคนเป็นข้าราชการป่าไม้กับตำรวจป่าไม้ เรื่องนี้กลายเป็นรูปเป็นร่างได้ เพราะนึกสะดุดใจกับอะไรที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดิน ป่าไม้ และธรรมชาติ รู้สึกมีความสุขกับการที่ได้อยู่ใกล้ชิดธรรมชาติและหวงแหน โดยเฉพาะธรรมชาติบนแผ่นดินของไทย

จะเห็นได้ว่าเราพยายามสร้างละครแนวสร้างสรรค์สังคมและให้กำลังใจกับคนทำงาน ไม่ว่าจะเป็ข้าราชการหรือบุคคลทั่วไป และพยายามสื่อให้เห็นเสมอว่า ถ้าใครทำดีก็จะได้มีกำลังใจมากขึ้น ให้รับรู้ว่ามีคนเห็น ถ้าใครไม่ดีก็จะได้สบายใจ

แม้ว่าในขณะนี้จะมีการตัดไม้พะยุง หรือทำลายป่า ถางป่าเพื่อปลูกสิ่งผิดกฎหมาย หรือตัดไม้เพื่อออกเอกสารสิทธิ์ที่ปลอมนำมาขายกัน แต่ข้าราชการป่าไม้ ตำรวจป่าไม้ก็ยังเป็นกลุ่มที่ไม่เคยมีใครสนใจให้ความสำคัญ เสี่ยงอันตราย คนก็น้อย ไม่เพียงพอที่จะดูแลผืนแผ่นดินต้นไม้มิให้คงอยู่ดี ทว่าในฐานะคนทำละคร เราก็คงไม่สามารถทำอะไรอย่างอื่นได้มาก นอกจากการสร้างละครปลูกจิตสำนึกให้คนเจ้าของชาติทั้งหลายได้ใส่ใจ รักแผ่นดินของเรา

เขาวากันว่า...

ป่าไม้คือหัวใจของแผ่นดิน

เราจึงควรดูแลหัวใจของแผ่นดินกันเถอะ

ปิ่นเพชร

ตุลาคม ๒๕๕๗

“หัวใจของแผ่นดินที่เราอยู่ก็คือป่าไม้”

บทนำ

ท่ามกลางพงไพร ในห้วงรัตติกาล แมกไม้ใบหญ้าและผืนดินต่างมีละอองน้ำก่อตัวขึ้นเป็นหยดเพราะได้รับความชื้นในอากาศ ทำให้ยิ่งดึกยิ่งหนาว ณ บ้านพักหลังเล็กของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ตระหง่านอย่างโดดเดี่ยวอยู่บริเวณเชิงเขา ภายในบ้านมีโต๊ะกับเก้าอี้อย่างละตัว และข้าวของเครื่องใช้เท่าที่จำเป็นเพียงไม่กี่ชิ้น ส่วนใหญ่จะเป็นอุปกรณ์เดินป่า มีเพียงเสียงจ๊กจั่นเรไรที่ดังก้องทุกอย่างแลดูสงบ จนกระทั่งมีแรงผลึกจากใครคนหนึ่งซึ่งทำให้ประตูบ้านพักหลังดังกล่าวดังเปิดผางออก

บุรุษร่างสูงผิวดำในชุดพรางเดินรีบเร่งเข้ามา ใบหน้าคมเข้มนั้นมีสีหน้าเคร่งเครียด ที่ท่าระแวดระวังเพราะเกรงว่าใครจะมาเห็น มืออันหยาบกร้านเพราะผ่านการใช้ชีวิตในป่ามาอย่างสมบุกสมบันกระชับซองเอกสารสีน้ำตาลไว้แนบอกบ่งชี้ว่าสิ่งที่อยู่ในซองนั้นสำคัญมากเพียงไหน

พิภพหลุดตรงไปยังโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานประจำตัว ก่อนยกหูและหมุนไปตามหมายเลข ต่อสายตรงไปถึงใครบางคน ริมฝีปากขมขมิบพึมพำแต่คำว่า *รับสิ...รับสิ...*

เพียงครู่ มีเสียงปลายทางตอบกลับมา เขาจึงรีบกรอกเสียงสั้นครืออย่างควบคุมไม่อยู่

“ฉันได้หลักฐานมาแล้ว รีบมารับด้วย!” กล่าวจบ พิกพก็วางสายอย่างลนลาน พร้อมกวาดสายตามองหาที่ซ่อนซองเอกสารลับซึ่งบรรจุหลักฐานสำคัญเอาไว้ แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงักเมื่อสายตาเหลือบไปพบกระดาษจดหมายที่วางพับไว้กลางโต๊ะ เจ้าหน้าที่หนุ่มแน่ใจว่าก่อนออกจากบ้านพักไปมันไม่มีสิ่งนั้นมาก่อน เขาเอื้อมไปหยิบมาเปิดอ่าน ลางสังหรณ์บางอย่างร้องเตือนว่ามันไม่ใช่ชาติแน่ๆ

และมันก็เป็นจริงดังที่เขาคิดไว้

ลูกสาวของเขาถูกจับไปเป็นตัวประกัน!

มือใหญ่ขยำกระดาษเป็นก้อนกลมอย่างโกรธแค้น ร่างหนาวิ่งตรงไปยังประตู ตั้งใจจะไปยังสถานที่ที่ระบุในจดหมาย ทว่าทันทีที่ออกจากบ้าน เขาก็ต้องตระหนกเมื่อเห็นควันไฟพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าจากยอดเขา

กลุ่มควันดำปกคลุมหนาทึบไปทั่วบริเวณยอดเขา บดบังทัศนียภาพอันเคยเขียวชอุ่มไปจนสิ้น ภาพทะเลเพลิงที่กำลังลามเลียต้นไม้ทุกต้นที่ขวางหน้าให้กลายเป็นเถาถ่านตรงเบื้องหน้า และเสียงไม้ปะทุแตกเนื่องจากโดนไฟเผาเผาซึ่งดังต่อเนื่อง เร่งเร้าให้พิภพรีบกระโดดลงจากรถจี๊ป เขาใช้ผ้าชุบน้ำปิดจมูกแล้ววิ่งบุกป่าเข้าไปอย่างไม่สนใจกับไอร้อนระอุที่จะไปให้ถึงจุดเกิดเหตุไฟไหม้ให้เร็วที่สุด ในขณะที่สายตาก็สอดส่องมองหาใครบางคนอย่างร้อนรน เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งพลันแว่วมากระทบหู พิภพรีบหันกลับมาจึงพบว่ามิชยาชชุดดำสวมหน้ากากกันแก๊สพิษประมาณห้าคน ตีวงโอบล้อมไว้อย่างรวดเร็วโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว

หนึ่งในชายชุดดำก้าวออกมายืนตรงหน้าพิภพ เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าเบิกตากว้างเมื่อฝ่ายนั้นถอดหน้ากากกันแก๊สพิษออกเผยให้เห็นใบหน้าที่แท้จริง

“แก...แกเองหรอ...แกคือเอเดน!”

บั้ง!

เสียงปืนแผดลั่นสะท้อนก้องไปทั่วป่ากลบเสียงปะทุแตกของเปลือกไม้ร่วงหนึ่งร่างได้ทอดกายลงนอนแน่นิ่งบนพื้นดินที่เขารักไปตลอดกาล...

ความโศกเศร้าเข้าครอบงำผู้คนที่ยืนอยู่ตรงลานกว้างในเขตอุทยาน ทั้งที่มีเจ้าหน้าที่ป่าไม้หลายนายสวมชุดสีด้ายยืนเรียงแถวตรงหน้าแท่นชื่อนุสรณ์สถาน แต่กลับไม่มีการพูดคุยใดๆเกิดขึ้น เหลือเพียงรอยอาดูรในดวงตาของแต่ละคนที่จับจ้องไปยังข้อความจารึกบนแท่นหิน

‘อนุสรณ์ นายพิภพ คุณเดช เจ้าหน้าที่ป่าไม้ เสียชีวิตขณะปฏิบัติหน้าที่

๒๕ เมษายน ๒๕๓๕’

เพื่อนร่วมอุดมการณ์ผู้ซื่อตรง...ผู้ที่ยืนหยัดต่อสู้และประกาศให้โลกได้รับรู้
แล้วว่ายอมสละได้แม้ชีวิต เพื่อรักษาผืนป่าและธรรมชาติที่เขารักยิ่ง

ยิ่งยศก้าวไปข้างหน้าเพื่อวางช่อดอกไม้ลงบนแท่นเป็นคนแรก ตามด้วยถาวร
ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทของพิภพ พวกเขาทำงานเข้าหากันมากที่สุดจนได้รับสมญานาม
ว่า สามทหารเสือแห่งป่าภูสรวร แต่บัดนี้เหลือเหลือเพียงสอง เพราะอีกหนึ่งได้
พักผ่อนสงบนิ่งอยู่ที่พื้นดิน ยิ่งยศและถาวรต่างยืนก้มหน้าหนึ่งอยู่ชั่วครู่เป็นการ
ไว้อาลัยให้แก่เพื่อนผู้จากไปเป็นครั้งสุดท้าย แล้วเดินกลับมาอยู่ที่เดิมเพื่อให้คนอื่น
ได้แสดงความไว้อาลัยตามกัน

ร่างเล็กเพียงหนึ่งเดียวในแถวพยายามยืนสงบนิ่งให้ได้เหมือนคนอื่น ๆ
ทั้งที่นั่นตาเริ่มแดงกำ จนบัดนี้เด็กน้อยวัยแปดขวบยังไม่อยากจะทำลู่วิ่งพิภพ
ที่เขารักจะเหลือเพียงชื่ออยู่บนแท่นหิน และไม่มีวันได้เจอหน้ากันอีกแล้ว

ถาวรปรายตามองลูกชายที่ยืนหน้าแคร่อยู่ข้างๆ ก่อนจะถอนหายใจแผ่วเบา
แล้วย่อกายลงไปจับบ่าเล็กทั้งสองข้างเอาไว้ เด็กน้อยละสายตาจากแท่นอนุสรณ์
มามองสบ

“ดิน ฟังพ่อให้ดีนะ” เสียงทุ้มกล่าวขึ้น แวตาทอประกายอ่อนโยนระคน
เศร้าลึกลับ “ลู่วิ่งเป็นข้าราชการที่ดี รักแผ่นดิน รักผืนป่า พ่อเชื่อว่าลู่วิ่งต้อง
ไม่เสียใจที่ลู่วิ่งได้เสียสละชีวิตเพื่อปกป้องสิ่งที่เขารัก”

เด็กชายพสุภาตหน้าตาจนแห้งก่อนหันไปมองข้อความจารึกอีกครั้งด้วยสายตา
ทั้งรัก ทั้งอาวรณ และทั้งชื่นชมในคราวเดียวกัน ก่อนที่จะแปรเป็นความมุ่งมั่น
เมื่อหันกลับมาสบสายตาทาบิตา

“โตขึ้นผมอยากเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้เหมือนคุณลุงครับพ่อ”

ถาวรยิ้มรับคำประกาศนั้น แม้ใบไม้แห้งที่หิ้วจะปลิดปลิว ร่วงหล่นจาก
ต้นไปก็ครั้งก็ตาม แต่มันยังสามารถแตกกิ่ง ผลิบานสีเขียวสดใสขึ้นมาแทนที่ได้
ใหม่เสมอ เหมือนดั่งเช่นอุดมการณ์อันแรงกล้าของเขาและพิภพที่ต้องการรักษา
ผืนป่าแห่งนี้เอาไว้ มันได้ถูกสืบทอดเจตนารมณ์ไปสู่รุ่นถัดไปแล้วเช่นกัน

๑

ภูธรวง, พ.ศ. ๒๕๕๗

เสียงสวปสาป

ตั้งแหว่แผ่วเบาตามแนวต้นไม้หนาที่บึงเงาตะคุ่มของคนกลุ่มหนึ่งวิ่งตามกันมาด้วยท่าทางระแวดระวัง ก่อนที่คนอยู่หน้าสุดจะสับัดมือส่งสัญญาณให้ที่เหลือกระจายออกไปประจำตามจุดต่างๆ อย่างรู้หน้าที่ความมืดสลัวช่วยอำพรางพวกเขาให้กลมกลืนไปกับเงาต้นไม้จนยากที่จะสังเกตเห็นว่ามีคนดักรออยู่ หนึ่งในนั้นคือพลุ ชายหนุ่มวัยสามสิบ หน้าตาคมคาย รูปร่างสูง ผิวพรรณขาวผ่องสะอาดสะอ้าน ไม่เหมือนคนที่เติบโตมาท่ามกลางป่าเขา พอโตมาแม้เขาโครงหน้าเปลี่ยนไปบ้าง แต่ดวงตาฉายแววกล้าหาญเด็ดเดี่ยว แจกเช่นในวัยเด็ก เมื่อพลุแน่ใจว่าเพื่อนร่วมทีมประจำที่ในแต่ละจุดเรียบร้อยแล้ว จึงหันกลับมาเพ่งมองฝ่าความมืด ประสาทตื่นตัวพร้อมรับมือในทุกๆ สถานการณ์

“เป้าหมายมาแล้ว” เสียงของทิวา เจ้าหน้าที่หญิงหน่วยเฉพาะกิจของกรมพิทักษ์ป่าแห่งชาติ (National Forest Ranger Department) หรือ NFRD ลอดผ่านหูฟังของภาคิน ชายหนุ่มหนึ่งในเจ้าหน้าที่หน่วยเดียวกัน แจ้งเตือนให้รู้ถึงความเคลื่อนไหวของพวกลักลอบตัดต้นไม้ ทิวากำลังเฝ้ามองเหตุการณ์ผ่านจอคอมพิวเตอร์อยู่ในรถตู้ของหน่วยเฉพาะกิจ

ภาคินหันมาพยักหน้ากับพลุ ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงจักรยานยนต์สำรวจเส้นทางมาจากไกลๆ เจ้าหน้าที่ทุกคนเตรียมตัวพร้อม รอคอยสัญญาณในการบุกจับกุมจากพลุ

ท่อนไม้หายากจำนวนหลายหมื่นตันลำเลียงมาไว้ตรงตีนเขาจนครบ ก่อนที่นายแดง หัวหน้ากลุ่มลักลอบค้าไม้เถื่อนจะเรียกลูกน้องทุกคนให้มารวมตัวกัน เพื่อนัดแนะการส่งมอบไม้เถื่อนครั้งใหญ่ให้ลูกค้า ในจังหวะนั้น พลุส่งสัญญาณ

ให้เจ้าหน้าที่เข้าล้อมจับ เขาตะคุ่มหลายร่างโผล่พรวดออกมาจากแนวป่า ในมือทุกคนประทับปืนเล็งมาที่กลุ่มของนายแดงโดยไม่เปิดโอกาสให้พวกมันได้หลบหนี

นายแดงตกใจรีบคว้าปืนซึ่งเหน็บไว้ที่เอวขึ้นมา แต่พสุกลับขึงยิงชูขึ้นฟ้าเสียก่อน เสียงดังก้องจนไม่มีใครกล้าขยับตัวอีก หนุมห่อลลระดับปืนลงกลับมาเล็งเป้าไว้ที่นายแดงอีกครั้ง ดวงตาคมกริบจ้องมองทุกการกระทำของมันอย่างไม่ยอมให้มีสิ่งใดเล็ดลอดสายตาไปได้เด็ดขาด เจ้าหน้าที่หนุ่มค่อยๆ สืบเท้าก้าวเข้าไปใกล้ หวังที่จะสอบถามข้อมูลจากพวกมัน

แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยถามอะไร พสุก็สังเกตเห็นจุดอินพราเรดสีแดงเคลื่อนอยู่บนร่างของลูกน้องนายแดงคนหนึ่ง ชายหนุ่มเบิกตาโพล่ง อ้าปากจะร้องเตือนว่าเสียงปืนกลับดังขึ้นก่อนพร้อมๆ กับที่ร่างของผู้เคราะห์ร้ายหายหลังล้มตกลงไปนอนอาบเลือดท่ามกลางสายตาดกตะลึงของทุกคน!

พสุรีบก้มตัวลงต่ำ พยายามมองหาเมื่อปืนสังหารโหดที่แอบซุ่มไปพร้อมๆ กับขยับเข้าที่กำบัง ขณะที่ผู้ลี้ภัยคนอื่นยังไม่ยั้งตั้งสติไม่ได้ จุดสีแดงก็ปรากฏอีกครั้ง ก่อนที่กระสุนอีกนัดจะพุ่งเข้าตรงกลางหน้าผากของชายเคราะห์ร้ายให้ล้มลงนอนเคียงคู่กับเพื่อนร่วมชะตากรรมโดยไม่ทันตั้งตัว ความโกลาหลเกิดขึ้นทันที เสียงร้องโหยหวนดังต่อเนื่องกัน เพราะอีกหลายร่างที่พยายามกระเสือกกระสนวิ่งหนีร่วงพล็อยจมกองเลือดอย่างรวดเร็ว

“พวกมันอยู่ที่สามนาฬิกา!” เสียงรื้อนรนตะโกนแทรกเสียงปืนเข้ามาในหูของพสุและภาคิน

ทันทีที่รู้ตำแหน่ง พสุและภาคินก็หันไปยิงตามทิศทางที่เพื่อนร่วมทีมบอกอย่างรวดเร็ว เมื่อเจ้าหน้าที่คนอื่นเห็นดังนั้นก็ช่วยกันระดมยิงตอบโต้ เสียงปืนดังกึกก้องติดต่อกันราวกับประทัดจนนายแดงผู้รอดตายไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามอง ร่างพอมเกร็งนอนหมอบติดพื้น ยกสองมือขึ้นกุมหัวตัวเองแล้วหลับตาปีจนกระทั่งเสียงปืนเงียบลงมันจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างตื่นกลัว เจ้าหน้าที่ทั้งหมดหันตัวลุกขึ้นยืน พร้อมใจประสานสายตามองไปยังนายแดงเป็นตาเดียว ชายโอดอยากลุกขึ้นวิ่งหนีใจจะขาด หากแข่งขาอ่อนแรง สิ้นพับๆ จนไม่อาจขยับเขยื้อนได้

พสุมองสภาพศพที่ตายเกลื่อนพื้นด้วยความเวทนา คนงานเหล่านี้เข้าร่วม

ขบวนการลักลอบตัดไม้เพียงเพื่อแลกกับเงินโดยไม่เคยรู้ว่าผลลัพธ์จากการกระทำนี้ จะส่งผลร้ายตามมาแค่ไหน โบหน้าคมเข็มของพัสตุเคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิม สายตาจ้องไปยังจุดที่พวกมือปืนแอบซุ่มยิงอยู่เมื่อครู่ด้วยความสงสัย

...พวกมันเป็นใคร...

“ไว้ชีวิตผมด้วย ผมยังไม่อยากตาย ผมมีลูกเมียต้องดูแล อย่าทำอะไรผมเลย!” ร่างผอมสูงทรุดตัวลงคุกเข่า สองมือกุมมัดไพล่หลัง อ่อนวอนร้องขอชีวิตต่อ เณหญิงสาวร่างเพรียวในชุดหะมัดหะแมงซึ่งกำลังยืนมองด้วยสายตาที่ยากจะเดาความคิด โบหน้าเกลี้ยงเกลารูปไข่ มีเครื่องหน้าเหมาะเจาะลงตัวชนิดที่ผู้ชายไม่อาจมองผ่าน หากหน้าเสียดยที่เธอมักจะทำสีหน้าราบเรียบและริมฝีปากเรียบวางมิเคยขยับแยมยิ้ม ข้างกายเธอนั้นมีตุลย์ ลูกน้องคนสนิทรูปร่างสูงใหญ่ยืนมองด้วยสายตาว่างเปล่า ไร้ความรู้สึก

...ทุกชีวิตที่เลือกเดินบนเส้นทางนี้ ต่างรู้ดีว่าผลตอบแทนของคนที่ทำงานพลาดคืออะไร...

แทนคำตอบ...หญิงสาวยกปืนในมือขึ้นเล็งตรงไปยังร่างที่คุกเข่า คนที่ตกเป็นเป้าหมายเบิกตาแทบถลน เขาเพิ่งเคยหวาดกลัวจนตัวสั่น เหมือนมีเคียวมทูต มาจ่อขีดแนบคอ ร่างนั้นหลับตาแน่น เกร็งตัวรอรับความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้

เสียงปืนดังก้องภายในห้องแคบ ชายร่างสูงที่ยืนข้างหญิงสาวเบิกตากว้าง แสดงสีหน้าไม่พอใจเป็นครั้งแรกเมื่อเห็นคนที่สมควรตายยังคงอยู่ครบสามสิบสอง เพราะลูกกระสุนแค่เจียดไปหูลู

“หนีไปกบดานที่ชายแดนซะ อย่าให้ฉันเห็นหน้าอีก”

“คุณเรน!” มือขวาคนสนิทของหญิงสาวเตือน เพราะสิ่งที่เธอทำอาจก่อปัญหาใหญ่ในอนาคตได้

ร่างผอมรีบลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล เมื่อได้รับโอกาสให้มีชีวิตรอด หมายจะรีบหนีออกไปให้พ้นจากที่นี่โดยเร็วที่สุด

“ฉันตัดสินใจแล้ว” ดวงตาดำลึบตัวดมอง

“แต่ถ้าปล่อยไป นายใหญ่จะว่าเอาได้ กฎก็คือกฎ ต้องเก็บทุกคนที่พลาด”

“แล้วถ้าฉันพลาด นายจะเก็บฉันด้วยรีเปลา” หญิงสาวจ้องมองมือขวาของตนนิ่ง เมื่ออีกฝ่ายนิ่งเงียบ ไร้คำตอบ เธอจึงเดินหน้าหนีไปทางอื่นแล้วตัดบท “ฉันจะคุยกับนายใหญ่เอง”

ปัง!

พุดยังไม่ทันจบประโยคดี เสียงปืนก็ดังลั่นออกจากปากกระบอกปืนในมือของตุลย์ ร่างผอมที่เพิ่งได้รับอิสรภาพจากความตายเมื่อครู่ผงะหงาย ทรวดกายลงไปกองตรงขอบประตู เลือดสีแดงเข้มทะลักออกจากปากแผล เจ็บนองไปทั่วพื้นอย่างน่าสยดสยอง เรนหันขวับมาจ้องคนที่ลงมืออย่างไร้ความปราณี

“อย่าให้เราต้องเสียงานใหญ่เพราะความใจอ่อนของคุณ เรน” ตุลย์เก็บปืนแล้วตอบกลับด้วยสีหน้าไม่รู้สีกผิดแต่อย่างใด “คุณต้องระลึกไว้เสมอว่า หน้าที่ของคุณคืออะไร”

ใบหน้าเรียบนิ่งมองตรงไปยังศพที่นอนขวางประตูด้วยแววตาว่างเปล่า แล้วเดินข้ามไปอย่างไม่แยแส เรนได้แต่เฝ้าริมฝีปากไว้แน่น ชมความรู้สึกโกรธอย่างยากลำบาก แต่ไม่อาจโต้เถียงอะไรตอบกลับไปได้ เพราะการกำจัดทุกคนตามคำสั่งนายคือหน้าที่ของเธอ

งานเลี้ยงฉลอง ‘๒๐ ปีมูลนิธิเดวิด บ้านสี่เขียวของเรา’ จัดขึ้นท่ามกลางบรรยากาศรื่นเริงของสวนสวยซึ่งเต็มไปด้วยแมกไม้ชจี มูลนิธิแห่งนี้นายเดวิด เซอร์ลีด นายทุนชาวต่างชาติผู้มีใจรักธรรมชาติและผูกพันกับผืนป่าบนภูสรวงได้เป็นคนก่อตั้งขึ้น ผู้คนต่างชื่นชมในความเสียสละและมีน้ำใจของเขา นักอนุรักษ์ทั้งไทยและเทศต่างทยอยเข้ามาร่วมงานอย่างไม่ขาดสาย รวมทั้งบรรดานักข่าวจากหลายสำนัก ทั้งสื่อโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างก็มากันด้วย

ร่างสูงใหญ่ตามมาตรฐานชายชาวยุโรปในชุดสูทสีขาวก้าวขึ้นเวทีขนาดเล็กซึ่งจัดเตรียมไว้ เสียงปรบมือต้อนรับดังกึกก้อง ใบหน้าอ่อนโยนของชายต่างชาติยิ้มกว้างแจ่มใสไปให้ทุกคน

“ผมขอต้อนรับทุกท่าน ผม เดวิด เซอร์ลีด ประธานมูลนิธิแห่งนี้”

ชายชาวต่างชาติขยับไม้คัตกรหน้าแล้วกล่าวคำเปิดงานด้วยภาษาไทยที่ชัดถ้อยชัดคำ “ถึงผมไม่ใช่คนไทย แต่ผมก็รักผืนแผ่นดินไทย ผมจึงได้ตั้งมูลนิธินี้เพื่อตอบแทนประเทศที่มีพระคุณกับผม เป็นเวลานานสิบปีแล้วที่มูลนิธิของเราทำโครงการเพื่อปกป้องผืนป่า ถึงแม้จะมีอุปสรรคมากมาย แต่ผมก็จะทำมูลนิธินี้ต่อไป จนกว่าประเทศไทยที่เปรียบเสมือนบ้านของผมจะกลับมาเขียวชอุ่มดังเดิม”

ทุกคนปรบมือให้กับคำปราศรัยอันน่าชื่นชมของเดวิด จูรีจันท์ หญิงวัยกลางคนในชุดเรียบๆ แต่ดูสง่า เดินถือดอกไม้ช่อโตขึ้นไปบนเวทีด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม โดยมีคู่หนุ่มสาวบุคลิกมาดมั่นเดินเคียงคู่ตามขึ้นมา

“ยินดีด้วยนะคะคุณ” ภรรยาคนสวยของเดวิดกล่าวพร้อมกับส่งมอบดอกไม้ช่อสวยให้สามี

เดวิดตั้งร่างบางของภรรยาเข้ามาถอดเต็มแรงแล้วหอมแก้มซ้ายขวา ก่อนจะคลายอ้อมแขน ทั้งคู่ยิ้มให้กันอย่างอ่อนโยน มีความสุข

“ดีใจด้วยนะคะ แต่ดีดี” เอวา ลูกสาวคนเล็กเดินเข้ามาขย่งหอมแก้มบิดา เธอเป็นสาวลูกครึ่งที่จัดว่าสวยสะดุดตา อีกทั้งยังมีบุคลิกมั่นใจ สดใสของเธอนั้นทำให้เป็นที่น่าจับตามอง

“พ่อผมสุดยอดไปเลย” อาร์ม ลูกชายคนโตเข้ามากล่าวคำยินดีบ้าง เขามีโครงหน้าคล้ายคลึงกับบิดาในขณะที่เอวานั้นหน้าหวานไปทางมารดาซะมากกว่า

เดวิดสวมกอดลูกสาวไว้ด้วยความรักใคร่ ก่อนจะหันมาทบไหล่ลูกชายอย่างสนิทสนม เขาหันไปหาจูรีจันท์ซึ่งยืนยิ้มอยู่ข้างๆ

“นี่ภรรยาสุดที่รักของผม คุณจูรีจันท์” เดวิดกล่าวแนะนำเธอกับทุกๆ คน “ส่วนนี้ลูกๆ ของผมครับ อาร์ม ลูกชายคนโต กำลังจะมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว และเอวา ลูกสาวคนเล็กที่เพิ่งเรียนจบมาจากเมืองนอก จะมาดูแลมูลนิธิเดวิดต่อจากผม และในโอกาสครบรอบปีที่สิบในวันนี้ ผมขอเริ่มงานของมูลนิธิด้วยโครงการฟื้นฟูป่าต้นน้ำภูสรวร”

เสียงซัดเตอร์กักรวดเร็วและแสงแฟลชสว่างวาบจากเหล่านักข่าว ภาพครอบครัวสุขสันต์ผู้มีใจรักในธรรมชาติจะกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งในวันรุ่งขึ้นท่ามกลางความชื่นชมของทุกคนในประเทศไทย

หลังจบการเปิดงาน เดวิดก็ปลีกตัวไปเข้าห้องน้ำโดยไม่รู้ตัวเลยว่ามีใครบางคนเดินตามเขาไปเสียบๆ จนกระทั่งชายชาวต่างชาติทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยและกำลังใช้กระดาษชำระเช็ดมืออยู่นั้น ประตูห้องน้ำก็ได้ถูกเปิดเข้ามา เดวิดไม่ทันสนใจในทีแรก แต่พอหันกลับมา เขาก็ต้องชงัก เมื่อพบกับศักดิ์ศรีเจ้าของรีสอร์ตภูพาราไดซ์ ซึ่งมีลูกน้องตามประกบชายชาวดัตช์ถึงสองคน

ชายร่างอ้วน หน้าตาดูเจ้าเล่ห์เดินตรงเข้ามาหาเดวิดด้วยที่ท่าคุกคาม

“หยุดโครงการที่คิดจะทำที่ภูสรวงชะ จะไปสร้างภาพพจน์ที่ไหนก็ไป แต่อย่ามายุ่งกับที่ที่ภูสรวง!”

น้ำเสียงตะคอกของศักดิ์ศรีไม่ได้ทำให้เดวิดรู้สึกหวาดกลัว ใบหน้าอ่อนโยนยังคงสงบนิ่ง

“ตอนนี้ทีมเฉพาะกิจของท่านยังคงจับพวกเค้าไม่ได้แล้ว อีกไม่นานก็คงจะรู้ว่าใครอยู่เบื้องหลัง”

“คนอย่างกู” ศักดิ์ศรีเอานิ้วจิ้มที่อกตนเองพร้อมแสบะยิ้ม “ไม่ไงให้สาวถึงตัวได้ง่ายๆ หรือ?”

ทั้งคู่จ้องกันอยู่พักใหญ่ หากไม่ว่าศักดิ์ศรีจะแสดงท่าที่ข่มขู่คุกคามเพียงไหน เดวิดยังคงนิ่งเฉยได้ดูเจตมึ และนั่นทำให้คนที่ตั้งใจตามมาหาเรื่องหัวเสีย ก่อนจะย้อนกลับออกไปจากห้องน้ำพร้อมลูกน้องด้วยท่าทางหงุดหงิด เมื่อร่างของพวกนั้นลับสายตา คิ้วสีอ่อนพริ้วขมวดเครียด ดวงตาสีอ่อนจางฉายรอยครุ่นคิด

ภายในห้องประชุมของกรมอุทยานเต็มไปด้วยบรรยากาศเคร่งเครียด อธิปดียืนคั่นงั่งเด่นอยู่ที่หัวโต๊ะ ถัดไปทางขวาคือพลุ ส่วนทางซ้ายคือภาคินกับทิวา ตรงหน้าของทุกคนมีกองแฟ้มเอกสารสำคัญหลายเล่มวางไว้

“ดูเหมือนพวกมันจะรู้ทัน เลยส่งคนตามไปเก็บทั้งพวกลูกน้องแล้วก็สายของเรา” พลุ หุ่นมัดคอเซอร์ແจ้งขาวให้ท่านอธิบดีผู้เปรียบเหมือนญาติสนิทของเขาด้วยสีหน้ารู้สึกผิดระคนเจ็บใจ “ผมขอโทษนะครับที่ยังสืบไม่ถึงไหน”

“ไม่เป็นไร ทุกคนทำงานได้ดีแล้ว” อธิปดียืนยกคิ้วได้ฟังก็ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวให้กำลังใจชายหนุ่ม

ผู้สูงวัยรู้ว่าพสุ่นั้นจริงจังกับงานนี้มากแค่ไหน ทั้งที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในประเทศ มีโอกาสเลือกงานดี ๆ ที่สบายกว่านี้ได้เยอะแยะ แต่เจ้าตัวกลับยืนยันที่จะสืบสานเจตนารมณ์ของบิดาผู้ล้าหลัง แล้วยังมีนิสัยซื่อสัตย์ เถรตรงเสียจนไปขัดแย้งขัดขาพวกผู้มีอิทธิพล จึงโดนสั่งย้ายไปประจำงานที่อุทยานอื่นจนเกือบทั่วกรุงเทพฯ ภายหลังจากบิดายิงยศเลยเรียกตัวให้มาช่วยงานในหน่วยเฉพาะกิจ

“ทีมเรามีคนแค่นี้ ยังก๊อตของกลางได้ตั้งขนาดนี้ ถือว่าสุดยอดแล้วล่ะคะ” ทิชา เจ้าหน้าที่สาวมากความสามารถด้านระบบไอทีกล่าวพลบใจ หน้าที่ของเธอคือการหาข้อมูลให้ทีม คอยล้วงความลับ เจาะข้อมูลฝ่ายตรงข้ามผ่านระบบคอมพิวเตอร์และดาวเทียม จนใครต่อใครมักแซวว่าเธอคุยกับคอมพิวเตอร์รู้เรื่อง

“วันนี้จับไม่ได้ วันหน้าก็ยังมี ต้นไม้ยังต้องใช้เวลากว่าจะโต ไม่มีอะไรได้มาง่ายๆ หรอกครับ” ภาคินกล่าวเสริม

บุคลิกภายนอกของชายหนุ่มเหมือนคนโง่ไม่เอาไหน หากคนในทีมต่างรู้กันดีว่าหนุ่มผู้นี้ซ่อนคมไว้อย่างแนบเนียน เพราะเขาคืออัจฉริยะของหน่วยพิเศษเชี่ยวชาญด้านภูมิศาสตร์ ธรณีวิทยา และพฤกษศาสตร์ สามารถวิเคราะห์และคำนวณเรื่องดินฟ้าอากาศ น้ำขึ้นน้ำลงได้อย่างแม่นยำถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์

“เกือบคมนะจ๊ะ” ทิชากล่าวขัดคอลอยๆ ทำให้ภาคินมองเธอด้วยหางตา ตั้งท่าพร้อมจะก่อสงครามฝีปากได้ทุกเมื่อหากหญิงสาวเปิดศึก

“อะแฮ่ม!” พสุสร้างกระแอมเรียกให้ทั้งสองหันมองมาก่อนจะตีสีหน้าเคร่งใส่เป็นการห้ามทัพ ทั้งคู่จึงได้แต่ยิ้มเหยยตอบกลับแล้วมองกันไปคนละทาง

“นี่ครับ ข้อมูลที่ได้จากที่เกิดเหตุ” หนุ่มนักเรียนนอกเลื่อนแฟ้มเอกสารบางอย่างให้กับท่านอธิบดี “ดูจากวิถีกระสุน ลักษณะอาวุธ ผมคิดว่าเป็นฝีมือของพวกมืออาชีพ”

“แล้วก็ต้องเป็นคนที่เกี่ยวข้องชาวนพื้นที่ด้วย” ทิชากล่าวเสริม

“คนในพื้นที่ที่จะทำอะไรขนาดนี้ได้ก็มีแต่...” ภาคินงใจเว้นชื่อบุคคลต้องสงสัยเอาไว้

“ศักดิ์ศรี!” ทิชารีบเติมคำในช่องว่างให้ทันควัน

“ยังไม่มีหลักฐานอะไรโยงใยไปถึงเขา พวกเรายังดวนสรุปไม่ได้หรอก ตอนนี้สมกำลังตีสนิทกับคนในพื้นที่อยู่ คิดว่าเร็วๆ นี้คงได้ข้อมูลเพิ่ม” อธิบดี ยิ่งยศถอนหายใจยาว กวาดสายตามองทุกคนแล้วกล่าวเตือน “การจับกุมครั้งนี้ คงสร้างความไม่พอใจให้กับนายใหญ่มาก ผมขอให้ทุกคนระวังตัวกันให้มากขึ้น... โดยเฉพาะคุณ”

อธิบดียิ่งยศหันมาสบสายตากับชายหนุ่มด้วยสายตาเป็นห่วง เพราะรู้ว่า พลุ่เป็นคนประเภทกล้าพุ่งเข้าชนกับสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

“ไม่ว่ายังไง ผมต้องจับนายใหญ่มารับโทษให้ได้” ผู้น้อยยิ้มรับ หากน้ำเสียง และสีหน้ากลับเปี่ยมไปด้วยความหนักแน่น “ต่อให้ต้องตาย...ผมก็ไม่กลัว”

๒

บรรยากาศภายในซอยเล็กๆ แห่งหนึ่งช่วงหัวค่ำค่อนข้างเปลี่ยว และมีดสลัว เพราะเสาไฟข้างทางบางดวงดับสนิท ส่วนดวงที่ใช้การได้ก็ส่องแสงริบหรี่เหมือนอ่อนล้าเต็มทน เนื่องจากซอยนี้อยู่ห่างจากถนนใหญ่เข้ามาลึกพอสมควร ทำให้ไม่ค่อยมีใครเดินผ่านเท่าใดนัก ซ้ำยังมีข่าวจิปัถ์เกิดขึ้นบ่อย ทว่ามักกลับเป็นความเคยชินของพลูที่วิ่งออกกำลังกายทุกวัน จนไม่รู้สึกรำคาญหรือน่ากลัวตรงไหน

ร่างสูงในชุดวอร์มกำลังวิ่งเหยาะๆ ผ่านเสาไฟสีซีดจาง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยหยดเหงื่อที่เกาะพราว เสี่ยงหายใจยังสม่ำเสมอราวกับไม่รู้จักเหน็ด-จักเหนื่อย แต่แล้วพลูก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อเห็นเงาตะคุ่มของผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่สองคนปรากฏกายออกมาจากข้างทางแล้วยืนขวางหน้าเขา ทั้งสองสวมหมวกไอ้โม่ปกปิดหน้าตา ส่อชัดถึงจุดประสงค์ว่าไม่ได้มาดีแน่นอน เมื่อไล่สายตาลงมาพลูจึงเห็นว่ามันถือไม้ท่อนยาวอยู่ในมือ ชายแปลกหน้าทั้งสองเงื้อไม้ขึ้นสูงตั้งท่าจะฟาดใส่เขา!

พลูเบี่ยงหลบไม้ที่ทวดลงมาได้อย่างหวุดหวิดแล้วหมุนตัวเข้าประชิดคนร้าย เขาพันศอกเข้าที่ใบหน้าเต็มๆ จนมันผงะหงายล้มลงไปนอนกุ่มใบหน้าที่อาบเลือดกำเดาด้วยความเจ็บปวด ชายร่างยักษ์อีกคนฟาดไม้ใส่ แต่พลูฉากหลบได้ทัน เขาพุ่งเข้าไปแย่งไม้ในมือคนร้ายอย่างรวดเร็ว ไอ้โม่คนแรกชันตัวลุกขึ้นมาอีกครั้ง พอเห็นว่าพลูกำลังยืนอยู่ติดอยู่กับเพื่อน มันจึงอาศัยจังหวะที่เผลอก็มไปหยิบไม้บนพื้นขึ้นมาแล้ววิ่งเข้าไปหมายจะฟาดกลางหลังชายหนุ่ม

พลูหันขวับกลับมาด้วยสีหน้าตกใจ เกื้องตัวเตรียมรับความเจ็บที่กำลังจะเกิดขึ้น ทว่าอู่ๆ ก็มีใครบางคนพุ่งเข้ามาเตะสูงตรงมือของคนร้ายจนไม้ที่มันถือ